KORINTTOLAISKIRJE, OJENNUKSEN KIRJA

(Corinthians Book Of Correction)
57-0414 · Jeffersonville, Indiana, USA, 14.4.1957

1 Aamua, ystävät! Minä kerroin veli Nevillelle, että kurkkuni on hieman käheä tänä aamuna, ja näistä tulevista herätyskokouksista. Minä en yritä nyt saarnata teille tänä aamuna, koska kurkkuni on liian käheä. Mutta meitä on täällä paikalla vain pieni joukko. Minä pidän pikkuisen pyhäkoulutunnin, sitten annan hänen saarnata vähäsen. Niinpä, me… minulla on tässä pikkuinen, täältä Raamatusta otettu oppitunti, jostakin, mistä voimme puhua ehkä 15 – 20 minuuttia. Ja ehkä Herra antaa meille jotakin siitä. Siis, Hän on ollut meille hirveän hyvä; hirveän hyvä.

2 Ja niin, me olemme väsyneitä. Minä valvoin vähän viime yönä. Olen… kun olin, tuli paljon puheluita siitä asti, kun olin tullut kotiin. Ja – ja satuin huomaamaan, että minun pienellä pojallani oli käden täydeltä lasihelmiä, ja hän oli juuri pureskelemassa niitä, ja syömässä niitä, lasia, ja – ja nielemässä niitä – oli lasia. Ja niin meidän piti huuhtoa hänen pikku suunsa tyhjäksi. Ja me valvoimme hänen kanssaan ison osan yötä niin että, minä olen sitten vähän väsyksissä tänä aamuna.

3 Ja minun pitää, heti välittömästi kello 11, lähteä Kentuckyyn, ja mennä Kentuckyyn erääseen tapaamiseen siellä. Ja, sitten tällä tulevalla viikolla ovat meidän kokouksemme.

4 Ja minä koetan yrittää, jokusen illan, vain puhua, jos vain pystyn. Minä… En ole vilustunut; minä olen vain saarnannut niin paljon, että ääneni on mennyt. Nähkääs, nämä neljä kuukautta, yhtä mittaa, siis. Ja sitten, sen jälkeen, sitten lähden Kanadaan, ja sitten takaisin meidän säännöllisiin kokouksiimme ja ulkomaille.

5 Siis, kun minä istuin tuolla, juttelemassa Leon ja Genen kanssa, vain hetki sitten, minä ajattelin sananpaikkaa täällä, jota me ehkä käytämme tänä aamuna. Jos… Siis, ensin, minä ajattelin vain istua hetken tuolla, olin niin uuvuksissa; ja ajattelin: "Ei näytä oikealta, että minä vain istun tuolla takana huoneessa, ja seurakunta istuu täällä. No, Herra ei ehkä tule tänne taakse. Minä haluan sinne, missä Hän olisi."

6 Niinpä, minä näin yhden syyn, joka toi minut tänne tänä aamuna – veli Littlefield on täällä. Kyllä. Hän halusi tavata minua hetken kokouk-

sen jälkeen; ja veli Littlefield on tuolta Tennesseestä, sieltä, missä meillä oli iso – iso kokous siellä, hiljattain erään lukion jumppasalissa. Minä en nyt muista sen kaupungin nimeä. Missä – sinä – veli Littlefield? [Veli Littlefield sanoo: "Clevelandissa."] Clevelandissa. ["Tennesseessä."] Clevelandissa, Tennesseessä.

7 Meillä on ollut siellä mahtavaa. Ja hän on… oli tulossa tervehtimään minua, ja minä pyysin häntä olemaan täällä, tänä aamuna. Me olemme menossa myös jonnekin muualle tänä aamuna, tapaamaan joitakin ystäviä, jotka minä haluan tavata – en saarnaamaan, aivan vain tapaamaan, koska minä lupasin sen heille. Ja sitten, veli Littlefield olikin täällä, ja tohtori Beeland ja muita. Ja niin minä halusin vain mennä vierailulle tänä aamuna, siksi minä pistäydyin.

8 No, siis, Korinttolaiskirjeessä, suunnilleen 10:nnessä luvussa, ja ensimmäisissä neljässä ja viidessä jakeessa. Mietitäänpä sitä ihan muutama hetki, niin meidän veljemme saa aikaa saarnata.

Painetaan päämme Hänen edessään.

9 Siunattu taivaallinen Isä; me kumarramme kiitolliset sydämemme Sinun edessäsi, kiittääksemme Sinua elämän hyvistä asioita. Ja tietäen, että elämä itsessään on todella valtava taistelu. Jos meillä ei olisi sitä jollakin tasolla, meillä on sitä jollakin toisella, mutta jonakin ihanana päivänä, taistelu on ohi; ja me näemme Jeesuksen, jonka tapaamista me olemme odottaneet kiihkeästi niin kauan, kuin me olemme rakastaneet Häntä.

10 Siis, tänään, kun me nousimme sen vanhan tammen alta, joka oli meidän lohtunamme; kuten Aabraham, joka istui siellä, ja Jumala ja kaksi enkeliä tuli puhuttelemaan häntä; ja me todella odotamme, että Sinä tulisit luoksemme tänä aamuna ja puhuisit meidän sydämillemme Sanasi kautta, Herra, kun me seurustelemme sen kanssa.

11 Siunaa meidän rakasta paimentamme; Herra, me rukoilemme, että Sinä antaisit hänelle voimaa ja rohkeutta. Me rukoilemme, että Sinä siunaisit tätä pientä seurakuntaa, ja sen diakoneja ja kaikkia asianosaisia, Herra, ja kaikkia, jotka käyvät täällä, eikä vain täällä, vaan muissakin paikoissa; sinun maailmanlaajuisessa seurakunnassasi.

12 Siunaa meidän vierailevia veljiämme, jotka ovat täällä kanssamme tänä aamuna, tässä kokouksessa. Me rukoilemme, että Sinä olisit heidän kanssaan, ja tukisit heitä. Anna anteeksi meidän syntimme ja puhu meil-

le Sanasi kautta. Me pyydämme sitä Kristuksen nimessä. Aamen.

13 Ellen erehdy, veli Coats istuu täällä, tänä aamuna. Hän oli… minä rukoilin hänen puolestaan, tässä eräänä iltana, Veteraanisairaalassa – syöpä. Ja on ilo nähdä teidät täällä, tänä aamuna, veli ja sisar Coats.

14 Siis, Korinttolaiskirjeessä, 10:nnessä luvussa – tämä Korinttolaiskirje, on ojennuksen kirja. Meidän pitäisi hyväksyä [/käsittää, sietää ym.] Korinttolaiskirje. Se on ainoa seurakunta koko Uudessa testamentissa, jonka kanssa, mitä ilmeisimmin, johtajilla oli ongelmia. Mutta, Korinttolaisilla oli aina ongelmia. Paavalilla, käydessään siellä – yhdellä oli kieliä, toisella laulu [/psalmi], jollakin tuntemuksia ja elämyksiä; ja hänelle oli aina näiden korinttolaisten kanssa ongelmia pannessaan heidän asioitaan järjestykseen.

15 Mikäli huomasimme, hän ei voinut opettaa korinttolaisille [Nyk: Korintti]. He olivat ainoastaan lasten tasolla. He – he… hän ei pystynyt viemään heille syvällisiä sanomia, mitä hän teki efesolaisille ja mitä hän teki roomalaisille, ja opetti heille syvällisiä asioita, koska he eivät kyenneet ottamaan niitä vastaan. He luottivat aivan liikaa näihin pikkuisiin tunne-elämyksiin ja näihin pieniin juttuihin. Vain: "Siis, me ylistämme Sinua Herra, minä sain sen! Minä sain ilmestyksen. Minulla on laulu. Minulla on profetia."

16 Ja Paavali sanoi: "kaikki nämä asiat tulisivat katoamaan." Näettekö? Ne kaikki; niihin ei vain saa luottaa liikaa. Ja niinpä – se, minkä hän yrittää antaa seurakunnalle, oli ankkuri, josta me – meillä on Kristuksessa ankkuri, ja siksi me emme turvaa aistihavaintoihin [/tuntemuksiin]. Me emme rakenna ilmestysten varaan. Me emme turvaa näihin asioihin. Me turvaamme Kristukseen. Se mikä meitä liikuttaa, on usko. Ainoastaan…

17 Me huomaamme, että Paavali pystyi opettamaan efesolaisille sitä, miten heidät oli määrätty ennalta, tulemaan otetuiksi Jumalan pojiksi. Siis, hän… korinttolaiset eivät tietäneet sellaisesta mitään. He vain… heillä piti olla vähän jokin tunne, tai jotakin; pikku tuntemus, jollakulla tällainen, sitä ja tätä. Ja he luottivat siihen. Hän ei voinut opettaa heille vaikeatajuisia asioita.

18 Siis, minusta, on iso asia… Kun ihmiset saadaan sellaisiksi, heille voi opettaa syvällisiä asioita, ja Pyhä Henki voi kietoa nämä merkittävät totuudet, ja ankkuroida ne – ihmisten sydämeen niin, että he tietävät, min-

kä varassa seisovat. Tunne tai ei tunnetta, profetia tai ei profetiaa, tai mitä se sitten onkin, mitä vain – silloin me emme… Siis, muistakaapa, me emme… Minä en tässä pyri sanomaan, että Jumala ei toimisi profetian ja sen sellaisten kautta, mutta me emme ole sen *varassa*. Meillä on tukevampi kiinnekohta kuin se, nähkääs. Sillä, hän sanoi: "mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielilläpuhuminen lakkaa. ja…"

19 Ja kaikki nämä tunnejutut ja ne, mitä korinttolaisilla oli, mitkään niistä eivät olleet todiste siitä, että ihmiset olivat pelastuneita. Ei… Vaikka sinä pystyt huutamaan, vaikka sinä kykenet profetoimaan, vaikka sinä pystyisit parantamaan sairaita, vaikka voit puhua kielillä, vaikka pystyt tulkitsemaan kieliä, vaikka sinulla olisi viisautta ja sinulla olisi tietoa, mikään niistä ei merkitse sitä, että sinä olisit pelastunut; ei mikään niistä. Sinulla voi olla ne kaikki, Paavali sanoi 1. Kor, 13:ssa, ja [silti] olet kadotettu. "En olisi mitään", näettehän.

20 Mutta, kun sinulla on rakkaus – ankkuri! Tänä aamuna, suunnilleen tunti ennen kuin vaimoni heräsi, minä olin hereillä. Ja Herra paljasti minulle jotakin suurta siitä, miten Jumala yhdistää seurakuntansa rakkauden sitein, ja miten asioiden pitäisi olla. Syntyminen uudesti on ainoa tapa, millä ihminen voi pelastua; ilman sitä se ei onnistu. Jos Jumala suo, minä haluaisin saarnata siitä tällä tulevalla viikolla; ja se alkaa saada sydämessäni hahmoa. Ehkä Jumalan antaa minulle siitä sanoman.

21 Siis, tämä tämänaamuinen sanoma, niin kuin se tuli minun sydämelleni, on sanoma – varoitus. Ja minä ajattelin, ehkä, että me voisimme viedä tämän varoituksen ihmisille, kuten Paavali varoitti näitä korinttolaisia. Jospa me saisimme annetuksi tämän varoituksen ihmisille tietoisena siitä, että me olemme herätyksen kynnyksellä, ja on tutkinnon aika, kun meidät tutkitaan. Siis, Paavali sanoi:

> Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla, ja kulkivat kaikki meren läpi. Ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä… [1. Kor. 10: 1-2]

22 Siis, hän selitti ihmisille, että kun Jumala vei Israelin erämaasta – siis erämaahan, palvelemaan Häntä, ja viedäkseen heidät luvattuun maahan. He… Hän oli siellä esimerkkinä, että, kuten meidätkin on tuotu ulos kaikista materiaalisista asioista – kaikista – rituaaleista ja käskyistä – he olivat samassa asemassa. Ja me saamme selville vähän tuonnempana tässä meidän oppitunnissamme, että monet noista ihmisistä hylättiin; koska

he kyllä kykenivät suorittamaan kaikki nuo rituaalit ja kaiken, mitä Jumala vaati, ja silti, heidän sydämensä ei suhtautunut Jumalaan oikein.

23 Siis, me voimme tehdä monia asioita. Me voimme nauttia ehtoollista. Meidän voidaan kastaa. Me – me saatamme käydä kokouksissa [/tulla seurakuntaan], nimi voi olla kirjoissa, tai kunnioittaa ja olla niin kunnioittavia kuin mahdollista ja olla silti kadotettuja. Tämä on vakava varoitus. Me voimme olla kuin… iloita, kun Henki lankeaa ja kokouksessa, kun Sanaa saarnataan ja meidän sielumme riemuitsee Sanan mukana, ja olla silti kadotettuja.

24 "Sade lankeaa niin väärille, kuin vanhurskaillekin." Tuo sama sade, joka saa vehnän kasvamaan, saa myös rikkaruohon kasvamaan. Riippuu tuotteen luonteen peruslaadusta, nähkääs. Luonto [/luonteenlaatu] kertoo sen, mitä me olemme. Siksi, meidän sisällämme oleva luonne kertoo sen, mitä me olemme. Ei…

25 Me voimme olla niin uskonnollisia, että me emme edes liikauttaisi kättämme sunnuntaisin tehdäksemme mitään. Me emme ompelisi tikkiäkään vaatteisiimme sunnuntaina. Meistä saattaa tuntua epähurskaalta ostaa sunnuntaina ruokaa; ja me voimme olla todella uskonnollisia ja hurskaita! Mutta, silti, jos me emme ole kirjaimellisesti syntyneet uudesti Jumalan Hengestä, me palvomme turhaan.

26 Siis, nyt, tämä on todella tiukkaa, ja me haluamme todella löytää ja tietää totuuden; sillä, muistakaa, me emme tule saamaan toista mahdollisuutta tässä asiassa. On vain tämä yksi kerta, niinpä teidän on parasta olla vakuuttuneita.

Siis, huomatkaa tämä: *"Minä en halua teidän olevan tietämättömiä, veljet..."*

27 Siis, nämä korinttolaiset, mitä minä sanoinkaan alussa? He perustivat iäisen toivonsa tunteisiin [/aistimuksiin]. Paavali sanoi, juuri… siinä – hän sanoi: "Kun minä tulen keskuuteenne, yhdellä on sitä, toisella on tätä; ja yksi – yksi…" Hän sanoi, siis, kaikki… Se on kaikki hyvää; meillä ei ole mitään sitä vastaan. Mutta se ei ole sitä, mistä me puhumme; ymmärrättekö? Siitä ei ole kyse.

28 Muistan, kun olin juuri kääntynyt; ja aloin nähdä Hengen toimintaa ja kuinka jotkut kykenivät imitoimaan aitoa Pyhää Henkeä, ja vielä sellaisella tavalla, että se olisi… No, oli mahdotonta sanoa, mikä oli oikeaa ja väärää; melkeinpä.

29 Ja, olen nähnyt erään miehen, jonka tunsin, ja… minä – erottamisen lahjan avulla, minä tiesin, että tuo mies eli toisen miehen vaimon kanssa. Ja siinä hän vain seisoi ja puhui kielillä ja tulkitsi ja kaikkea ja toi esiin sanomia. Ja se… minä sain tilaisuuden jutella hetken, sen toisen kaverin kanssa ja: oikea, aito kristitty.

30 Ja minä ajattelin: ”Miten tuo henki voi olla sama henki, jonka minä…” Se oli silloin, kun tapasin ensi kertaa helluntailaisia. Ja se tapahtui Mishawakassa, Indianassa; ja kuulkaapa, se todellakin… minä ajattelin ensimmäisten tuntien aikana, kun olin siellä, että olin enkeleiden seurassa; ja seuraavien tuntien aikana, minä ajattelin olevani riivaajien keskellä, kun olin nähnyt sen – nähnyt nuo kaksi miestä: toinen puhui sanoman, toinen tulkitsi.

31 En ollut milloinkaan kuullut kielilläpuhumista, enkä sellaisia asioita aikaisemmin. Minä tarkkailin noita henkiä, miten ne liikkuivat; ajattelin: ”Voi tavaton! Siis, suurenmoinen tuhatvuotinen valtakunta on alkanut.” Ja sitten, kun sain tilaisuuden, ulkona, keskustella toisen heistä kanssa, ja pystyin sanomaan mistä hän oli kotoisin – toinen oli niin paha kuin vain voi olla.

32 Ja – ja sinä iltana, minä tarkkailin heitä uudelleen ja ajattelin: ”Voi, vie minut pois täältä; minä en voi käsittää mitä tämä on.” Ja minä olin kyllä nähnyt, että näitä asioita on Raamatussa; mutta tässä eräs tekee sitä, jolla ei ole Jumalan Henkeä; ja toinen tekee sitä ja hänellä on Jumalan Henki. Silloin minä olin aivan hämmennyksissä; ja annoin koko jutun olla.

33 Ja vuosien päästä, kun [Ohio joen] tulva oli mennyt, olin menossa, kävelemässä Green’s Millille; herra Isler, senaattori, tulee rukoushuoneelle. Hän kohtasi minut kadulla ja halasi minua; ja sanoi: ”Billy, mitä Kristus sinulle merkitsee?” Minun isäni oli kuollut, minun veljeni oli kuollut ja minun vaimoni oli kuollut, minun lapseni oli kuollut, ja minä…

Hän sanoi: ”Mitä Hän merkitsee?”

34 Minä sanoin: ”Herra Isler, Hän merkitsee minulle enemmän kuin elämäni.” Sanoin: ”Minussa on tapahtunut jotakin. Jokunen vuosi sitten, Kristus tuli sydämeeni, ja minä – minä… siitä tuli minulle suurempaa, kuin olen itse itselleni. Se on jotakin, mitä on tapahtunut, eikä se johdu siitä, että minä olisin uskonnollinen – ei ollut. Kyse on jostakin, mitä Ju-

mala, armonsa kautta, teki minulle." Ja minä sanoin: "Vaikka Hän tappaisi minut, minä luottaisin Häneen yhtä paljon; ja jos minä olisin helvetissä, ja siellä olisi sellainen asia kuin rakkaus, minä rakastaisin Häntä yhä." Siinä kaikki. Se on jotakin, joka on täällä. Hän on oikeassa; minä ansaitsin kaikki rangaistukset, joita olin saanut – te myös. Mutta, jos minulla on tuo ankkuri, tuo jokin, tuo Jumalan rakkauden ankkuri, joka pysyy ihmisen sydämessä; muut asiat muuttuvat toisarvoisiksi.

35 Minä istuin siellä ylhäällä, ja rukoilin jonkin muun asian vuoksi. Ja minun Raamattuni avautui, ja minä luin… Heprealaiskirjeen 6:tta lukua. Minä luin siitä, kuinka: "Mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, ja nähdä kuinka he lankeavat pois – uudistaa parannukseen; sillä maan päälle tuleva sade kastelee sen, ja kantaa kasvun niille, joita varten sitä viljelläänkin – mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on lähellä kirousta, ja se poltetaan.

[Hebr. 6: 4-6 *Sillä mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tullee ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia, ja sitten ovat luopuneet - taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät. Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta; mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se poltetaan.]*

36 Ja Pyhä Henki vain jatkoi puhumista minulle siitä. "Mitä tämä on?" Minä luin sen uudelleen, ja sitten tuli näky; ja minä näin maailman pyörimässä edessäni. Se oli jyrätty ja niin kuin kynnetty valmiiksi kylvöä varten. Ja siinä menee mies, valkoisiin puettuna, ja kylvi siementä. Ja kun hän oli kiertänyt ja kadonnut maapallon horisontin taa, tuli toinen mies, mustissaan, ja kylvi siementä hänen taakseen; ja kun ne siemenet, jotka tuo hyvä mies oli kylvänyt, nousivat oraalle, tuli vehnää. Ja kun ne pahat, jotka musta mies kylvi, nousivat, siitä tuli rikkaruohoa. Ja voi, ne olivat toistensa vastakohtia.

37 Ja näyssä tuli paha kuivuus. Ja pikku vehnä riiputti päätään se janosi kovasti juotavaa. Ja – rikkaruoho riiputti päätään; se janosi niin kovin juotavaa. Sitten, tuli iso pilvi ja alkoi sataa, ja pikkuinen vehnä nousi ja alkoi kirkua: "Kiitos Jumalalle; ylistys Jumalalle!" Se oli niin iloinen, kun

sai sitä vettä. Ja pikkuinen rikkaruoho nousi ja alkoi huutaa: ”Kiitos Jumalalle; ylistys Jumalalle!” sen saman veden takia.

38 Silloin minä tajusin. Näettekö? Siinä se on. Pyhä Henki kyllä lankeaa, mutta: ”Heidät tunnetaan hedelmistään”, Herra Jeesus sanoi. Näettekö? Näettekö? Ei Hengen vaikutuksesta, kun he parantavat sairaita tai jos he puhuvat kielillä tai jos he laulavat hengessä, tai iloitsevat sillä tai tällä tavalla. He voivat tehdä kaikkea sitä, mutta ovat silti kadotettuja. Kyse on elämästä sinun sisälläsi – uudestisyntymisen kokemus.

39 Siis, tämän Paavali yritti saada Korinttolaiset tajuamaan. ”Minä…”

Sillä, minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä... isämme olivat kaikki pilven alla, ja... kulkivat kaikki meren läpi... ja saivat kasteen Moosekseen... [1. Kor. 10:1-2]

40 Jokainen heistä lähti erämaahan. Jeesus sanoi: ”Eivät kaikki, jotka sanovat: ’Herra, Herra’, pääse sisään, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni, joka on taivaassa, tahdon.” Kyse ei ole siitä, mitä te sanotte. Te voitte saarnata evankeliumia, ja olla silti kadotettuja. Todellakin.

41 Tämä ei ole mitään lastenjuttua. Tämä on täysin… se on voimakasta, ja kristinusko ei olekaan pientä, kevyttä, tarunomaista asiaa, kuten: ”Siis, minä mene tästä seurakuntaan; ja minä tiedän, että olen velvollinen menemään.” Se ei ole kristillisyyttä, veli; kristinusko ei ole…

42 Se on jotakin, minkä Jumala on tehnyt. Jumala on valinnut sinut, Kristuksessa, ja antaa sinut rakkauden lahjana Kristukselle. Ja jos… Jumala kutsuu – valinta! Ja jos, meillä on mahdollisuus tulla sen tyyppiseksi henkilöksi, niin hylkäämmekö me sen joidenkin pienten maailman asioiden takia? Siis, kuunnelkaapa, kun me jatkamme.

ja söivät samaa hengellistä mannaa [KR38: ”ruokaa”]

43 Kuulitteko te sen?

ja söivät samaa hengellistä mannaa;

44 Mistä hän puhuu? Seurakunnan rituaaleista [/seremonioista]. Ihmiset tulevat seurakuntaan ja sanovat, että ovat tehneet parannuksen [/katuneet] ja tulleet kastetuksi Herran Jeesuksen nimeen; ja niin tehtiin myös erämaassa”, Paavali sanoi. Niin juuri korinttolaiset olivat tehneet. He tulivat ja heidät kastettiin Kristukseen; ottivat Kristuksen päälleen – ulkoisesti. Tunnustuksellisesti, he olivat ottaneet Hänet päälleen; ottaneet Hänet vastaan älyllisesti.

45 Mutta, veli, kyse on paljon enemmästä kuin älystä. Tämä on paljon

sen yläpuolella. Tämä menee luonnollisen syntymisen tapaan; kyse ei ole vain mielikuvasta tai tunneperäisestä toiminnasta, vaan syntymästä – kokemuksesta, jostakin, mikä menee suoraan syvälle sydämeen ja muuttaa sisäisen olemuksen, toisin sanoen: joka saa sinut tekemään asioita, joita sinä et ole [ennen] tehnyt. Se saa sinut rakastamaan niitä, jotka eivät ole rakastettavia. Se panee sinut käyttäytymään eri tavalla kuin olisit ikinä luullut käyttäytyväsi.

46 Ja kun tulee tilanteita, se on sinun ankkurisi. Sinun ei tarvitse pohtia: "Teenkö minä sen?" Voi ei. Ei se mene niin, että teenkö minä sen; se on jo valmistettu minulle. Kristus minussa on tehnyt sen itse, ja minä vain luotan yksistään Hänen ankkuriinsa. Miten suurenmoista!

47 Pankaa merkille, että he kaikki nauttivat ehtoollista. Valo oli… Me tiedämme, että siinä on kyse luonnollisesta prosessista, koska se oli jotakin huurteen tapaista, jota oli satanut taivaasta, pikkuisia hunajalla päällystettyjä keksejä [/öylättejä]. Se… Öylätti oli sellainen pieni "keksi", pikkuleipä, ja siinä oli hunajaa päällä. Ja ihmiset olivat kaikki osallisia siitä. Jokainen käveli Punaisen meren läpi ja tuli kastetuksi pilvessä, ja meressä, Moosekseen. Noudattaessaan hänen – Jumalan palvelijan käskyjä, he tulivat kastetuiksi häneen. He olivat kaikki seuraajia, kuten me, tänään, joita Pyhä Henki johtaa, tuo suuri kristillisen seurakunnan Opettaja. Meidät on johdatettu vesikasteen kautta.

Ja hän sanoi: "He söivät kaikki samaa hengellistä mannaa."

48 Mitä se sai aikaan? Manna laskeutui Kooralle ja hänen joukolleen, aivan samalla tavalla, kuin se laskeutui Moosekselle, Kaalebille ja Joosualle. He olivat kaikki sikin sokin; kaikki saivat osansa kasteesta; kaikki osallisia jäsenyydestä; kaikki osallisia samasta tunnustuksesta.

49 Siis, kaikki osallisia ehtoollisesta. Ymmärsittekö? Katsokaa tätä vakavaa varoitusta; ja te tabernaakkelilaiset, ottakaa se syvälle sisimpäänne. Muistakaa, kyse on teidän iäisestä määränpäästänne; se on juuri tässä. Älkää ohittako sitä, niin kuin jotakin pikkuista tulvaa tai jotakin. Tämä on jotakin, mitä meidän pitää lähestyä kunnioittaen. Se on jotakin, mikä merkitsee sitä, elämmekö me tämän jälkeen vai emme.

50 Kaikki heidät oli kastettu Moosekseen, Punaisessa Meressä. He seurasivat tuota samaa hengellistä Olentoa; pilveä ja tulipatsasta. Heitä kaikki johti sama Enkeli; he kaikki lähtivät ulos saman paimenen johtamina; heidät kaikki kastettiin meressä; he kaikki söivät samaa hengellistä man-

naa, ja tuo manna oli Kristus. Kristus laskeutui – manna laskeutui joka yö taivaasta, ja ”kuoli” täällä ravitakseen ihmiset heidän matkallaan.

51 Ja Kristus tuli taivaasta, ja antoi elämänsä että: ”ei yksikään, joka uskoo Häneen huku, vaan hänellä on iankaikkinen elämä.” Kristus laskeutui [/tuli alas] ja Hänestä tuli meille manna syödäksemme näitä samoja hengellisiä siunauksia.

52 Siksi, Pyhä Henki voi laskeutua aivan ihmisten keskelle, ja sekä kristityt että haaleat ja puoliuskovat ja rajatapaukset syövät sitä samaa; mutta se ei vielä tarkoita mitään. Voi, minä toivoisin, että minulla olisi sanat, joilla saisin tämän perille ja kiinnittää sen jokaisen ihmisen sydämeen täällä. Ja katsokaa, miten vakava asia tämä on. Sen kanssa ei leikitä. Kyse ei ole siitä, että vain käydään seurakunnassa.

53 Siis, kuunnelkaa; he söivät kaikki hengellistä mannaa. Ajatelkaapa sitä: hengellistä mannaa!

54 ”Oi”, sinä sanot, ”minä tiedän, että olen pelastettu, halleluja! Olen huutanut hengessä; minä tunnen näin.” Sillä ei ole tämän kanssa mitään tekemistä. Näettekö, miten me perustamme ikuisen määränpäämme tunteiden varaan? Näettekö te, ajan, jossa me nyt elämme, miten ihmiset perustavat ikuisen määränpäänsä vain jonkin mitättömän tuntemuksen varaan? ”Oi”, sanot, ”Minä tiedän, että minulla on Se [Henki] koska tunsin, että minun lävitseni kulki voimaa. Minä tein näin…” Se voi olla aivan totta, mutta silti sinä olet kadotettu.”

55 Voi kunpa meillä olisi hetki aikaa. Käännetäänpä esiin 1. Kor. 13, täällä, vain hetkiseksi, ja kuunnellaanpa, mitä Paavalilla on sanottavaa asiasta – juuri tässä. [1. Kor. 13: 1-2]

> *Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.*
>
> *Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.*

56 Kuunnelkaapa kuinka tämä ankara, vanha kunnon apostoli esittää asian tälle tunteilevalle seurakunnalle, joka perustaa toivonsa tunteiden varaan. Siis, tämä on pyhäkoulua; tämä on ojennuksen paikka; tämä on opetuksen paikka, ja voi sitä ihmistä, joka seisoo puhujankorokkeella ja

vie harhaan. Veli, nyt on se aika, kun meidän pitää verrata sananpaikkaa sananpaikkaan. Aivan niin.

> *Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.*

57 Näettekö, millään teidän hyvillä teoillanne, millään hyvillä töillänne, millään teidän lahjoillanne, millään teidän tuntemuksillanne, teidän ilollanne, teidän rauhallanne, ei ole tekemistä koko asian kanssa ollenkaan… [Nauhassa tyhjä kohta.]

58 Ajatellaanpa sitä hetkinen; ja ajatellaan nykyisiä seurakuntia, meidän suuria seurakuntiamme: presbyteerejä, metodisteja, baptisteja – kirkkokuntiamme, heidän mielestään, kun he sanovat: ”Minä uskon”, astutaan sisään ja pannaan nimet kirjaan, ja asia on sillä selvä. Miten kaukana he ovatkaan!

59 Meidän helluntaikansamme ajattelee, että no, heillä kun on näitä tunteenpurkauksia, heistä tuntuu hyvältä, he puhuvat kielillä, heillä on verta käsisään, hiukan öljyä kasvoillaan tai jotakin: ”Tässä se on!” Voi, kymmenenmiljoonaa mailia ohi maalin! Ymmärsittekö? Katsokaa, miten perkele, tämän maailman jumalana, on sokaissut näiden ihmisten silmät, ja he vain jatkavat elämistä sillä lailla. Kuunnelkaapa:

> *Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta... minä en ole mitään.*

60 Katsokaapa näitä kaikkia lahjoja, kaikkia näitä hyviä asioita. ”Minä ruokin köyhiä; ajattelen itsestäni hyvää; minä teen tätä; minä teen sitä; minä käyn seurakunnassa; minä puhun kielillä; minä profetoin; minä parannan sairaita; minä saarnaan evankeliumia; minä teen näitä asioita.” Paavali sanoo: ”En silti olisi mitään.” Kaikkia näitä asioita voidaan matkia lihallisesti. Mitä Sana sanoo?

> *Rakkaus on pitkämielinen... on lempeä, ei kadehdi; rakkaus ei kerskaa, ei pöyhkeile*
>
> *ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa (ajatelkaapa sitä!) ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa...*

61 Rakkaus; rakkaus. Mitä rakkaus on? Jumala. Miten Jumala tulee teihin? Syntymisen kautta. Näettekö?

62 Ihmiset oli kaikki kastettu Moosekseen; he nauttivat kaikki ehtoollis-

ta; heillä oli samaa hengellistä mannaa, joka oli tullut Jumalalta. He kaikki söivät sitä samaa.

63 Ja tänään, me kaikki olemme paikalla ja kuulemme Sanaa ja iloitsemme siitä ja otamme mannaa ja syömme sitä ja sanomme: "Voi halleluja! Onpa hyvää; voi minä arvostan sitä; kyllä, minut kastettiin rukoushuoneella; minä tunnustan uskoni, panen nimeni kirjoihin; olen perustajajäseniä." Ja se on niin turhaa, jos siinä ei ole mitään, minkä Jumala on tehnyt. Jos kyse on vain… asioista, joita sinä itse olet tehnyt. Ne ovat asioita, joita sinun uskosi on saanut aikaan.

64 Mutta, jos Jumala ei ole tehnyt mitään sinulle… syntyäksesi uudesti – hetkinen, siis; nyt 4. jae:

> *ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.*

65 He joivat kaikki siitä lähteestä; he iloitsivat. Mitä se tarkoittaa? Vehnä ja rikkaruoho iloitsivat saadessaan hengellistä tuota vettä. Me käymme kokouksissa. Me taputamme muiden mukana; me huudamme muiden mukana, me hyppelemme sinne tänne muiden kanssa; me ylistämme Jumalaa muiden kanssa; me profetoimme muiden kanssa; me puhumme kielillä muiden kanssa; me rukoilemme sairaitten puolesta muiden kanssa; mutta hän sanoi… kuunnelkaapa, kun me menemme vähän eteenpäin.

66 Siis… minäpä pysähdyn vähän hetkeksi, oi, tähän: "Se kallio oli Kristus." Kallio oli Kristus. Silloin se oli kirjaimellisessa muodossa, kun se on tänään hengellisessä muodossa. Manna – ruoka, joka on Sana, joka tulee Jumalalta taivaasta. Kristus on Jumalan Sana, ja me syömme Sanaa. Näettekö? Me ikään kuin istumme Sanomassa tänä aamuna; me kuuntelemme. Meidän sielumme tavoittelee ja ottaa kiinni siitä Sanasta. Me elämme Sanan mukaan. Hän [Paavali] sanoi: "He kaikki söivät samaa hengellistä mannaa ja he kaikki joivat; kaikki joivat tuosta samasta hengellisestä kalliosta, joka oli Kristus." Ajatelkaa sitä!

67 Mihin Paavali pyrkii? Hän lopettaa tähän. Hän varoittaa noita korinttolaisia: "Olkaa tarkkana tekemistenne kanssa. Kun minä tulin teidän luoksenne, yhdellä oli psalmi, toisella kieli, yhdellä sitä toisella tätä; yhdellä profetia, toisella ilmestys, yksi tekee sitä, toinen tätä." Pitäkää varanne. Älkää rakentako uskoanne sen varaan, nuo asiat ovat kyllä hyviä. Niillä on paikkansa seurakunnassa, mutta älkää perustako pelastustanne

sen varaan. Jos teidän elämänne ei pidä yhtä Jumalan Sanan kanssa, niin silloin on aika panna asiat kuntoon Jumalan kanssa.

68 Kuunnelkaa nyt. Ja tämä Kallio, oli se kallio, joka oli erämaassa.

69 Ja minä haluan teidän kiinnittävän huomionne siihen, kun Jumala kutsui Mooseksen, ja lähetti hänet Egyptiin vapauttamaan Israelin Faaraon ikeestä. Hän sanoi: ”Mitä sinulla on kädessäsi?”

Ja hän sanoi: ”Se on sauva.”

70 Ja hän otti kepin ja heitti sen maahan, ja siitä tuli käärme. Ja hän – Mooses, pakeni sitä. Sitten hän poimi sen ylös, ja siitä tuli taas sauva, joka oli hänen kädessään.

71 Ja tuo sauva, kun hän meni Egyptiin, hän ojensi sen Egyptin ylle, niin ilmestyi kärpäsiä. Hän ojensi sen, niin vitsaukset tulivat. Se oli Jumalan tuomio; tuossa sauvan ojentamisessa oli Jumalan tuomio.

72 Ja sitten, huomatkaa, ennen kuin tuota sauvaa pystyttiin käsittelemään oikein, Mooses pani kätensä poveensa, ja siihen tuli spitaali.

73 Niin kuin jokainen ihminen on, alun perin, luonnostaan syntinen. Sen yli ei voi päästä mitenkään. Te olette syntyneet synnissä, muotoiltu laittomuudessa ja tulleet maailmaan puhuen valetta. Teidät on saatettu siunata alttarilla äitinne seurakunnassa; teidät on saatettu vihmoa vedellä; teille on saatettu tehdä sitä ja tätä, mutta te olette silti syntinen; läpikotaisin.

74 Sitten, tässä on vielä yksi; Jumala sanoi: ”Pane kätesi poveesi.” Sydämen päälle; hän pani kätensä jälleen – Jumalan käskystä, poveensa, jossa me olemme syntyneet. Ensin, hänen kätensä oli spitaalinen. Jumala synnytti teidät, ensin syntisenä; ei että valitsimme sen, vaan luonnostamme; sitten te menitte takaisin; ja kun se tuli takaisin, käsi oli puhdas ja virheetön, joka osoitti, että tuo käsi, ennen kuin Jumala se saattoi heiluttaa, se käsi piti puhdistaa – ennen kuin se saattoi heiluttaa… Ja jokainen sananpalvelija, jokainen opettaja…

75 Minä kuulin tänä aamuna jotakin pantuani radion päälle, juuri ennen tänne tuloani, joka sai vereni kiehumaan. Ei siis pahalla; ja jos, täällä on joku, joka on tämän henkilön kanssa tekemisissä, minun tarkoitukseni ei ole loukata. Mutta nyt on aika… Ja Jumala auttakoon minua olemaan aina sen verran kristitty, että voin sanoa mustaa mustaksi ja valkoista valkoiseksi – rehellisesti sanottuna.

76 Kuulin, kun joku lauloi, ja sanoi: ”Minulla on testamentti.” Ja otti ja

luki sananpaikan, ja saarnasi ensimmäisestä Psalmista: ”Siunattu se mies, joka ei istu, kussa pilkkaajat istuvat, eikä astu syntisten tietä.” Tiedättekö, kuka se oli? Se oli tuo rokkari Jimmy Osborne, joka saarnasi radiossa evankeliumia.

77 Voi veljet, onko ikinä ollut mitään häpeällisempää! Sellaisella ihmisellä ei ole mitään asiaa lähestyä elävän Jumalan Sanaa. Ja te näette saman kaverin Renfro Valleyssa latotansseissa, pirskeissä taputtamassa käsiä ja juhlimassa läpi yön kestävissä kemuissa. Ja sitten seuraavana aamuna, hän muuttaa äänensä, ja puhuu kuin kristitty, ja; se on hävytöntä ja saastaista Jumalan silmissä.

78 Käsi, joka heiluttaa tätä tuomion sauvaa, pitää puhdistaa Kristuksen voimalla ja ylösnousemuksella; miehellä ei ole mitään asiaa käsitellä Jumalan Sanaa. Monet saarnamiehet yrittävät puolustella tätä Elvis Presleytä, joka ei ole mitään muuta kuin nykyajan Juudas Iskariot. Juudas sai 30 hopearahaa; Elviksellä on miljoona dollaria, ja armada Cadillaceja. Mutta, hän myi itsensä. Hän oli uskova helluntailainen ja myi esikoisoikeutensa tullakseen rokkariksi, ja on perkeleen innoittama. Enkä minä aio säästellä sanojani, en todella. Nykyajan Juudas Iskariot.

79 Ja sitten, jopa saarnaajat yrittävät rakentaa sellaista; ja Elvis Presley sanoo: ”Joo, minä jätän menestymiseni Jumalan huomaan.” Miten elävä, pyhä Jumala antaisi tuonkaltaisen törkeyden ja perkeleen menestyä; riivatun jutun?

80 Yksi tämän maan ehdottomasti suurimmista vahingon aiheuttajista on ollut Elvis Presleyn kaltainen kaveri, joka on lähettänyt miljoonia sieluja helvettiin, halpamaisella, viheliäisellä, siivottomalla rock-jutullaan. Minulla ei ole mitään anteeksipyydettävää – olenkaan. Jos te voitte uskoa minun olevan Jumalan profeetta, muistakaa: on olemassa ruumiillistunut perkele. Varmasti.

81 Ja Jimmy Osbornella ja muilla ei ole mitään tekemistä Jumalan Sanan kanssa. Eikä yhdelläkään ihmisellä, joka lausuu Herran nimeä turhaan kemuissa ja rock’n rolltansseissa ja semmoisissa ala-arvoisissa jutuissa, ole asiaa tulla puhujankorokkeelle ja yrittää tarttua Jumalan Sanaan.

82 Se on vikana monissa näistä seurakunnista nykyään, viekää pois tämä härski boogie-woogie pois näistä paikoista. Pikkutyttö, joka käy huvittelemassa ja tekee kaikkea tätä rock’n rollia yhtenä iltana; ja hän tulee toisena iltana alttarille, ja seuraavana iltana hän nousee laulamaan hen-

gellisen laulun seurakunnassa. Jotkut teistä kavereista ottavat näitä kitaristeja tuolta yökerhoista, ja panevat heidät puhujanpönttöön saarnaamaan kahdeksi viikoksi.

83 Veli, kuulehan, hänen ei ikinä pitäisi tehdä sitä. Ei todellakaan, Hänet pitää tutkia, ja osoittauduttava Jumalan mieheksi; on otettava selvää. Me emme usko tällaiseen suit-sait hyppelyyn joka puolelle. Juuri se on saattanut seurakunnan tähän tilaan, missä se on tänään.

84 Me tarvitsemme totuutta. Sana on totuus. Juuri niin. Käden, joka heiluttaa tätä tuomion sauvaa, pitää olla puhdas käsi. Ehdottomasti.

85 Se Mooseksen tuomion käsi oli puhdistettu ja sitten se sauva pantiin siihen. Ja se sauva laskeutui ja toi tuomiot Israelin päälle.

86 Ja sitten, erämaassa –tuo ihana esikuva; ja minun pitää lopetella – tämä ihana esikuva siitä Kalliosta: "se kallio oli Kristus."

87 Ja menehtyvä kansa oli kuolemassa, veden [-puutteen] takia, ja he ansaitsivat kuolla, koska he olivat napisseet; he olivat purnanneet; he eivät olleet uskovaisia, alun pitäenkään. He olivat ainoastaan älyperäisiä uskovaisia [/heidän uskonsa perustui järkeen]. He… Oli tapahtunut yliluonnollisia, ja sekalainen kansa oli lähtenyt liikkeelle; he eivät olleet kääntyneet sydämestään.

88 Oli vain kolmea eri joukkoa sikäli, kun me tiedämme: Mooses, Aaron, Kaaleb, Miriam.

89 Ja Miriam osoitti petollisuutensa, myös, kun hän naureskeli Moosesta, koska Mooses oli nainut tämän mustan naisen, ja sanoi: "Eikö olisi ollut muita tyttöjä, joiden kanssa avioitua, ja niin edelleen? Hän olisi kyllä voinut sen tehdä"; eikä Jumala ollut siitä yhtään mielissään, ja löi Miriamia spitaalilla.

90 Ja hänen oma veljensä parkaisi: "Annatko sinä oman sisaresi kuolla tuohon tilaan?"

91 Ja Jumala käski Mooseksen tulla eteensä; ja hän meni, ja rukoili asian edestä – Miriamin. Hän ei elänyt kovin pitkään sen jälkeen.

92 Ei, veli. Se, mitä Jumala tekee, on täydellistä. Meillä ei ole oikeutta lisätä mielemme mukaan mitään siihen. Antakaa sen olla sellaisenaan. Jumala teki; Jumala sanoi; sillä selvä. Ainoastaan hyväksykää se. Minä en tiedä, miten… Jos minä kykenisin selittämään sitä, niin olisin yhdenvertainen Jumalan kanssa. Minä en kykene selittämään sitä, minä vain uskon sen. Siinä kaikki, mitä minulta edellytetään. Ketään ei ole pyydetty

selittämään sitä, koska se on meidän käsityskykymme yläpuolella. Jumala tekee sen, niinpä sitä ei kyetä selittämään. Ainoastaan, ottakaa se vastaan uskon avulla ja sanokaa: "Se on minun henkilökohtaista omaisuuttani, ja minä uskon sen." Minä en pysty selittämään sitä.

93 Miten se kallio sijaitsikaan juuri siinä! Jumalalla oli kallio, joka oli varastoitu täyteen vettä, ehkä se oli pikkuinen kivi, ehkei tätä koroketta isompi, mutta kun Mooses löi tuota kiveä, siitä saatiin kylliksi vettä juottamaan pari miljoonaa ihmistä. Eikä vain sitä, vaan siellä oli karjaa ja lampaita ja sellaisia, mitä ihmisillä oli mukanaan.

94 Voi, kun olen nähnyt joidenkin taiteilijoiden, jotka maalaavat kuvia – että pikkuinen – pikkutippa valuu tuosta kivestä, ja joku napero seisoo siinä mitätön ämpäri kädessään! Se ei todellakaan tullut sillä tavalla!

95 Siitä pulppusi vesipatsaita yltäkyllin. Siitä juotettiin yli 2 miljoonaa ihmistä, ja sen lisäksi heidän kamelinsa ja kaikki heidän eläimensä; "ja tuo kallio oli Kristus Jeesus." Ihana vastine Joh. 3:16:lle, "niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä."

96 Ja katsokaa, mitä tapahtui. Ainoa keino, millä tuosta kalliosta voitiin saada vettä: tuomion sauvan piti iskeä kalliota. Ja Mooses löi kalliota, ja Jumalan tuomio iski kallioon, ja kun niin tapahtui, kallio luovutti vetensä.

97 Kansa oli aivan… Jumala oli antamaisillaan ihmisten kuolla, koska he eivät olleet uskoneet Häntä; eivät kunnioittaneet. Kelvottomia. He eivät olleet elämisen arvoisia. Jopa… Mooses nimitti heitä kapinallisiksi – kapinoivat Jumalaa vastaan, ja he ansaitsivat kuoleman.

98 Ja me kaikki ansaitsisimme kuoleman, koska me olemme kapinassa Jumalaa vastaan. Vali… Ymmärtäkää: me ansaitsemme kaikki kuoleman. Mutta, Jumala on niin armollinen! Hänen ei olisi tarvinnut lainkaan ajatella meitä. Mutta, Hän on niin armelias, että Hän otti jokaisen synnit, ja räväytti ne oman rakkaan Poikansa, Kristuksen päälle, ettemme me hukkuisi, vaan meillä olisi iankaikkinen elämä. Kuinka me voisimme juoda tuosta Kaliosta, ja emmekä sitten olisikaan totuudellisia sydämessämme?

99 Mutta, veli, heitä on miljoonia tänä aamuna, jotka tekevät sitä. Se pitää ehdottomasti paikkansa. Ihmiset ovat luottavaisia, koska ovat baptis-

tela tai metodisteja tai helluntailaisia, he ovat luottavaisia koska heillä oli jokin erikoinen tunne, koska he puhuivat kielillä, koska heiltä pääsi huuto, koska he alkoivat tanssia, koska heillä oli parantamiskokous, ja Jumala paransi sairaita, tai jotakin, mihin he luottavat – koska he saivat ilmestyksen (ja se oli totta) – koska he tekivät näin. Nuo asiat ovat kyllä hyviä, ei mitään sanottavaa niitä vastaan, mutta niillä ei ole mitään tekemistä teidän pelastuksenne kanssa – ei mitään. Sinä voit vuodattaa käsistäsi niin paljon öljyä, että sitä kertyy gallona [3,8 l], tai kasvoilla voi olla verta, eikä se silti tarkoita mitään. Näin asia on.

100 Paavali sanoo: "Minä voisin puhua ihmisten ja enkelien kieltä, ja olla silti kadotettu." Minulla voi olla viisautta ja tietoa ja voin selittää tuon Raamatun, ja saada sen näyttämään… [veli Branham napsauttaa sormiansa useita kertoja] ja saada sen osat sopimaan toisiinsa; sillä ei ole mitään tekemistä itse asian kanssa.

101 Veli: "he kaikki joivat samasta kalliosta: se kallio oli Kristus."

102 Kristuksen päällä oli tuomio niin, että sinulla olisi oikeus tulla juomaan. Jumalan hyvyyttä sinua kohtaan on, että sinä voit tulla juomaan. Jumalan hyvyyttä sinua kohtaan on, että sinä saat syödä Sanasta. On Jumalan hyvyyttä sinua kohtaan, että hän on antanut sinulle luvan tulla kastetuksi; Jumalan hyvyyttä sinua kohtaan on tehdä sinusta [taivaan] kansalainen, antaa sinulle terveyttä, asettaa sinut rukoushuoneeseen tänä aamuna. Se on Jumalan hyvyyttä; se kaikki on Jumalan hyvyyttä.

103 Mutta, miten on sinun hyvyytesi laita Jumalaa kohtaan? Haluatko sinä jättää kaiken, jokaisen ajatuksen, jokaisen teon, kaiken Hänelle? Sitä juuri – juuri sen Jumala on tehnyt sinulle. Mitä sinä aiot tehdä Hänelle?

104 Huomatkaa – luetaanpa pari jaetta lisää; ja minä lopetan niin, että pastori pääsee omaan sanaansa. Siis, katsokaa: "Ja tuo sama kallio oli Kristus." Nyt, 5. jae.

Mutta, useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt...

105 Näettekö? Hän antoi heidän tulla kastetuiksi; Hän antoi heidän syödä Sanaa ja uskoa siihen. Hän antoi heidän saada hengellisen siunauksen; Hän antoi heidän juoda hengellisestä kalliosta. Kaiken sen, Jumala teki armostaan, mutta silti, Jumala ei ollut heihin mielistynyt. Katsokaa:

...koskapa he hukkuivat erämaassa.

106 Kaikkien näiden kokemusten jälkeenkään, kaikkien näiden meidän näkemiemme parantamiskokoustemme jälkeen – suurten ihmeiden, joi-

ta me olemme nähneet tehtävän, näiden suurenmoisten tuntemusten, joita meillä on ollut huutaessamme [/riemusta] ja ylistäessämme Jumalaa juotuamme tuosta Kalliosta; ja kaikkien näiden hyvien kokousten jälkeen, joista me olemme nauttineet, ja silti "he hukkuivat erämaassa." Loppu! "Menkää pois minun tyköäni te vääryyden tekijät. Minä en edes tunne teitä."

107 Tehkää tarkistus! On tulossa herätys; minä tiedän, että tämä on kovaa, mutta veljet, isä, joka ei ojenna lapsiaan, ei on hyvä isä. Niin se on. "Hukkuivat."

Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi...

108 Paavali puhuu. Uskotteko te siihen? [Seurakunta: "Aamen."] Se oli esimerkki. Selvä.

...että me emme pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat.

109 Voitteko te kuvitella jonkun miehen seisomassa – tiskijukan, soittamassa levyjä ja jotain iänikuista saastaista rock'n rollia ja: "Jotakin tapahtui, ja aloin täristä täysin", ja näitä tämän tyyppisiä surkeita kappaleita, joita Elvis Presley ja nämä muut heput soittavat, ja sitten tullaan takaisin ja imitoidaan evankeliumin saarnaamista? Ajatelkaa sitä!

110 Voitteko te kuvitella miehen ja naisen ulkosalla, ja – nainen makaa takapihalla ja noissa siivottomissa puolivaatteissaan, heittäytyy miesten katseltavaksi ja sitten tulee takaisin ja juo tästä hengellisestä Kalliosta, ja huutaa riemusta, ja riehuu?

111 Helluntailaisten keskuudessa on "erinomainen" oppi naisten vapauttamisesta. Siellä käytetään isoja, pitkiä korvakoruja ja käyttävät kaikenlaisia vaatteita.

112 Ja eräs nuori kaveri istui minun taloni edustalla, jokunen päivä sitten, kuorma-autossa, itki, että hänen vaimonsa... Helluntailainen, puhuu kielillä, profetoi; toki. Ja hän sanoi: "Koko seurakunta käyttää shortseja." Ja hän... "Vaimo kulkee kadulla kahdeksan – yhdeksän aikaan illalla, ja poimii tupakantumppeja, joita muut ovat heitelleet pois, ja polttaa niitä. Ja hän silti ylistää huutaen Jumalaa ja profetoi."

113 Olin eräänä päivänä eräässä seurakunnassa, jossa suuri Jumalan mies, jota kohtaan minä tunnen suurta kunnioitusta... ja hän paljasti minulle tämän, sen jälkeen, kun yksi miehistä, joka oli eräs sen johtajista, lähti ulos; ja – ja heillä oli siellä tätä, että verta tuli heidän käsistään ja sen sellaista. Ja minun ääneni oli käheytynyt – minä yritin tuomita tuon

asian ”idästä ja lännestä” [joka taholta] Raamatun perusteella, kun se ei ole Jumalasta…

114 Kaikki veri, joka tulisi Kristuksesta, olisi ruumiillista verta; silloin Hänen maallinen ruumiinsa olisi paikalla, niinpä toinen tulemus olisi siis ohi. Jeesus sanoo: ”Älkää uskoko, kun ihmiset sanovat, 'Katso, hän on erämaassa.' Älkää uskoko sitä, kun: 'Hän on täällä.' Älkää uskoko; sillä vääriä kristuksia nousee, vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä niin, että eksyttävät jopa valitutkin.” Ja minä olen kiljunut sitä idästä länteen.

115 Ja lopulta, länsirannikolla, eräs iäkäs tohtori Canada, joka on sydänystäväni, alkoi vastustaa sitä. Eräs toinen mies, joka oli erään toisen miehen manageri, aloitti tämän – yhden näistä suuntauksista, ilmestyi ja todisti väkevästi… hän sanoi: ”Puhdasta öljyä ja pyhää verta; tämä meidän veremme tulee ilmestymään tänään.” Ja se paikka tuli tupaten täyteen. Ja hän esitti, kuinka hänellä oli pari neulaa vyönsä alla törröttämässä.

116 Jokainenhan tietää, että tätä sormea voi nyppiä, eikä se vuoda verta, ellet sinä lypsä sitä tai purista sitä. Siihen voi pistää reiän, eikä sitä tule, koska suonet ovat niin kaukana siitä. Ja kun hän teki niin ja näytti, miten se tehtiin.

117 Hänellä oli öljyä jossakin täällä, ja hän pani kätensä siihen; sitten hän astui esiin ja sanoi: ”Katsokaa minun kättäni, se on täysin normaali.” Sitten hän sanoi: ”Ylistys Jumalalle! Halleluja!” Ja hän lypsi käsiänsä tällä tavalla. Varmasti, hänen sormistaan pusertui verta; kaikkien huutaessa, hän pyyhkäisi päätänsä, ja siihen tuli risti. Kun tuo mies, joka oli tämän miehen kanssa, joka teki sitä, niin siinä se sitten oli; hänet paljastettiin siinä paikassa yleisön edessä ja… meni hänen taskuilleen ja näytti öljyt ja muut.

118 Eräskin pani sydämen seinälle ja sanoi: ”Tämä seinä hengittää Jeesuksen verta. Tämä on Jeesuksen sydän.” Eräs iso teksasilainen käveli paikalle – eikä pelännyt. Mies sanoi: ”Jos joku koskisi tuota, hän kuolisi.” Siellä oli köysiä. Siitä on kaikilla kuvia ja kaikkea, siitä, missä tämä seinä vuotaa verta ja hengittää verta tuosta sydämestä. Ja tämä teksasilainen käveli paikalle – livahti rukoushuoneeseen, hän ja hänen vaimonsa, pesi tuon maalin pois seinästä, ja istuutui ja jäi odottamaan. Miehet tulivat sisään; pastori sanoo: ”Siis, tiedättekö, Jeesus on ollut täällä ja ottanut sen pois.”

119 Teksasilainen sanoi: ”Jeesuksella ei ole tämän kanssa mitään tekemistä. Minä tein sen itse.” Pitää paikkansa.

120 Miksi näin tapahtui? Koska ihmiset ovat epävarmoja elävän Jumalan Sanan suhteen. Eikö Raamattu sanokin: ”Ihmiset tulevat idästä, lännestä, pohjoisesta, ja etelästä. Tulee nälänhätä, ei leivän ja veden, vaan Jumalan Sanan kuulemisen nälkä.” Millaista aikaa me elämmekään!

121 Ja me näemme, kuinka kaikki nämä suuret kirkkokunnalliset seurakunnat ovat liittymässä yhteen, ja ollaan tultu tilanteeseen, että teidän on kuuluttava tähän seurakuntien liittoon ennen kuin voi tehdä radio-ohjelmia. Radiointi on mahdotonta. Voi, pojat, älkää ollenkaan olko siitä huolissanne. Ja kaiken muunkin suhteen on samoin, ja televisioon pätee sama. Teidän on kuuluttava tähän seurakuntien liittoon ennen kuin se onnistuu. Ja sitten, kun niin tapahtuu, kyse ei ole yksinkertaisesti mistään muusta kuin Raamatun pedon merkin muodostamisesta. Siinä sitä ollaan. Näettekö, kuinka kaikki ovat liittoutumassa?

122 Voi, kiitos Jumalalle, elävä Jumala on todella olemassa! Herra on todella olemassa. On todellakin olemassa Sana. Parantaminen on olemassa; kaikki nämä asiat ovat olemassa, mutta veli, älä perusta uskoasi näihin pikku tuntemuksiin, seurakuntajärjestykseen, ehtoollisen nauttimiseen, syömiseen hengellisestä Kalliosta.

123 Sinä sanot: ”Minä kyllä tiedän tämän, veli. Olen maistanut Jumalaa.” Se voi pitää toki paikkansa, mutta minkähän laiseen maaperään se on tipahtanut? Siinä on se toinen juttu – minkälaiseen vesisankoon se tuli? ”Vanhurskaille ja väärille.” Siis, kuunnelkaapa;

Siis, tämä... tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat.

124 Siis, mitä he himoitsivat? Siis, kuunnelkaapa. Minä haluan mennä vähän pitemmälle, jos sallitte.

Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi...

125 Voi, sinä sanot: ”Kiitos Jumalalle, minä en ole epäjumalanpalvoja.” Hetkinen vain; tutkitaanpa se Sanan avulla. Sinä sanot: ”Minä en palvoisi mitään epäjumalankuvaa.” Se ei tarkoita ollenkaan, ettet sinä palvoisi epäjumalia. Ei sinun tarvitse olla kuin toimeton; että et tee mitään; käyt kokouksissa [/seurakunnassa]: ”Kyllä, ihan ’okei’”! Lähdet kotiin, etkä tee mitään.

126 Veli, todellinen uudestisyntynyt mies tai nainen ei voi pysyä paikoil-

laan. Heissä on sisällä jotakin. Heidän on todistettava; heidän on tehtävä jotakin; heidän on pakko tehdä jotakin; he eivät voi pysyä hiljaa. Kuunnelkaa:

> Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi kuten muutamat heistä, niinkuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja he nousivat iloa pitämään".

127 Mistähän Paavali tässä puhuu? Esimerkeistä. Heidän oli kastettu seurakuntaan; heidät oli kastettu täsmälleen oikein; ensin, yhden kerran eteenpäin, taaksepäin – Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen; tai Jeesuksen, miten sitten olikin. Heillä oli oikeanlainen kaste. Heidät oli kastettu oikein. Me vouhotamme ja känisemme, ja väittelemme näistä tällaisista pikkuseikoista. Mitä se hyödyttää? Te jätätte huomioimatta pääperiaatteen!

Meidän seurakuntamme ovat irrottautuneet toisistaan kasteen perusteella. Varmasti.

128 Sitten sinä sanot: ”Halleluja! Noilla ei ole näitä samoja hengellisiä siunauksia, mitä meillä on. Nuo ovat kylmiä ja muodollisia, kiitos Jumalalle, minä syön todellista Jumalan mannaa. Minä tiedän, että se on totuus!” Sehän on tarkalleen totuus, mutta mitä merkitystä sillä on? Sinä sanot: ”Veli, minä… kyllä Pyhä Henki todella tulee meidän päällemme seurakunnassamme.” Se on hyvä, mutta mitä merkitystä sillä on, jos sinä et ole oikeanlainen astia, johon se tulee? Muista se.

129 No, sinä sanot: ”Minä olen vilpitön.” Niinhän hekin [Israel] olivat. He jättivät kotinsa ja lähtivät, panivat henkensä alttiiksi seuratakseen. He tekivät enemmän kuin mitä meidän pitää tehdä. Sillä ei ollut mitään tekemistä itse asian kanssa. Ajatelkaapa sitä.

130 Raamattu sanoo: ”Turhaan he palvovat minua; turhaan he palvovat minua.” [Matt. 15:9] Ehdottoman todellista palvontaa – turhaan. Missä se alkoi? Aivan Eedenin puutarhassa – Kain. Hän palvoi Jumalaa aivan kuten Aabelkin teki, mutta hän palvoi Häntä turhaan. Kyllä vain. ”Miehen mielestä on oikea monikin tie…” [San. 14:12]

131 Sinä sanot: ”No, miten niin? Minähän olen tehnyt parannuksen. Miten niin minun asiani eivät ole kunnossa? Minusta, minä olen ihan yhtä hyvä, kuin kaikki muutkin. Minä käyn kokouksissa, minut on kastettu, minä saan [myös] näitä Jumalan siunauksia, minä rakastan hyviä saarnoja, minä rakastan Jumalan Sanaa – minä pidän kovasti sen lukemisesta;

minä myös saan näitä hengellisiä siunauksia, ja halleluja, minä osaa profetoida, osaan puhua kielillä, minä olen tehnyt kaikki näitä asioita, et kai sinä halua väittää, että se olisi turhaa'?"

132 Siis, minä en sano, että se olisi turhaa, mutta on mahdollista, että se on turhaa. Pitää paikkansa. Riippuu siitä, mitä sinä olet – täältä [sisältä] – aivan niin – miten sinä otat tämän vastaan. Jos, sinä et ole syntynyt uudesti, jos sinussa ei todella ole jotakin, se on turhaa. Näillä kaikilla siunauksilla, joita on, ei ole merkitystä. Siis, yksi vielä:

> *Älkäämme harjoittako haureutta, niin kuin muutamat heistä haureutta harjoittivat, ja heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentäkolmetuhatta.*

133 "Harjoittako haureutta", tarkoittaa hengellistä haureutta. Jos meillä olisi aikaa… (Pyhäkoulu on loppunut.) Hengellinen haureus!

> *Älkäämme myöskään kiusatko Herraa, niinkuin muutamat heistä kiusasivat ja saivat käärmeiltä surmansa. Älkääkä napisko, niinkuin muutamat heistä napisivat ja saivat surmansa tuhoojalta.*

134 Napina, himoitseminen, maailman sotkeminen uskonnon kanssa, meneminen ulos… Jumala rakastaa puhtautta, todella puhdasta.

135 Tänä aamuna minä puhuin… ajattelin: "Mitä…" Siis – lopettelen, ajattelin näin: "Mikä on miehen elämässä suloisempaa – mikä on suloisempaa, kuin että, hänen tullessaan kotiin, sanko kourassa, väsyneenä ja uupuneena, raadettuaan koko päivän, tai kynnettyään, tai mitä sitten onkaan tehnyt, kävellä sisään ja kohdata ovella ihana vaimo? Hän istuu miehen sylissä hetken ja vähän hipaisee hänen kulmakarvojaan, ja suutelee poskelle, ja kietoo kätensä hänen ympärilleen ja sanoo: 'Rakas, minä tiedän, että olet väsynyt, olet tehnyt töitä todella kovasti', ja lohduttaa häntä."

136 Kuinka hän tietääkään, että tuo käsivarsi, joka on hänen ympärillään, on täysin hänen. Se on hänen. Se ei ole koskaan kenenkään muun miehen ympärillä, eikä haluakaan muita. Suudelma hänen poskellaan, on peräisin puhtaasta pyhästä sydämestä, joka rakastaa häntä, ja vain häntä. Miten se saakaan… Minä tiedän, että se saa röyhistämään rintaa ja sanomaan: "No, en minä nyt oikeastaan niin kovin väsyksissä ole." Näettekö? Siinä se. Se saa teissä jotakin aikaan.

137 Minä haluan sanoa teille jotakin; mutta, mitä, jos hän saa sen suudelman, mutta hänellä ei ole luottamusta? Sehän olisi saattanut olla jonkun

toisen miehen poski. Mitä, jos nuo käsivarret, olisivatkin syleilleet kaikkia, ja haluaisivat vieläkin tehdä sitä samaa? Se ei merkitsisi kovinkaan paljoa. Siinä ei olisi paljoakaan pelissä. Miksi?

138 Siis, alussa ihmiset olivat yhtä. Jumala, kun Hän loi ihmisen, Hän teki hänestä "kaksoisihmisen", miehen ja naisen. Hän erotti heidät, lihallisesti.

Hän asetti ihmisen tänne maan päälle, lihallisena, ja naisellinen puoli oli vielä henkenä.

139 Katsokaa, ystävät Jumala oli niin huolellinen. Voi, miten tämä… Älkää päästäkö tätä käsistänne. Jumala ei todellakaan ottanut kourallista tomua, ja luonut Eevaa; hän oli eri luomus. Eikä hän ole luomus. Hän on oheistuote. Ja Jumala meni Aadamin sydämelle, tähän kylkiluuhun, ja osa Aadamin hengestä oli naisessa ja he kaksi olivat yhtä; sielu, ruumis, henki – ne ovat yhtä. Ne ovat täydellisesti yhtä. Ja todellinen nainen… ja todellinen aviomies, todellinen aviovaimo, he ovat yhtä [/yksi], yhdessä.

140 Mistä se on esikuva? Kristuksesta – Hänen sydämestään! Ei mikään oheistuote – ei metodisti tai baptisti, tai helluntailainen "keksintö." Ei todella. Vaan Hänen omasta sydämestään Hän otti rakkaansa, joka on niin puhdas ja uskollinen kuin olla saattaa. Hän on uskollinen kuin lilja. Katsokaapa…

141 Katsokaa, kuinka Salomo puhuu: "Tule rakkani, käykäämme granaattiomenapuu[lehtoon]. Tule, nauttikaamme lemmestä." [Laul. l. 7:12, San. 7:18] Ja kun todellinen uskova syleilee puhtain sydämin ja pitää kiinni Kristuksesta, hänen tunteensa, joka rakastaa Kristusta, menee Kristuksen syliin. Siinä on Hänen vaimonsa – aivan kuten aviomies tekee oikealle vaimolle.

142 Millaisia ihmisiä meidän sitten pitäisi olla? Pitäisikö meidän toimia prostituoituna – Kristuksen kanssa? Olemmeko me riippuvaisia jostakin mitättömästä ja juoksemme maailman perässä ja maailman asioiden, maailmanmielisinä, emmekä todella niin rakastuneita ja omistautuneita kuin meidän pitäisi olla? Voitteko kuvitella? Tavaton!

143 Voitko, veli, kuvitella vaimosi tulevan istumaan syliisi säädyttömissä röyhelöissään ja alusvaatteissaan ja pitsijutuissaan ja tukka laitettuna ja pystyssä, ja kaikkea sellaista? Kietoo kätensä ympärillesi ja sanoo: "Oi, John, minä rakastan sinua todella." [Veli Branham tekee moiskauksia

suullaan.] ”Minä rakastan sinua.” Ja sinä tiedät siinä paikassa, että jokin on nyt pielessä. Sinä et luota häneen riippumatta siitä, kuinka suloiselta hän näyttää ja kuinka hienoksi hän on laittautunut. Sinä, jos sinä et luota häneen täysin, jokin on vialla. Se ei tyydytä – tyydytä sitä kaipuuta, joka miehellä on vaimoonsa.

144 Ja nyt, kuvittele itseäsi pelleilemässä maailman kanssa ja sekaantumassa maailman asioihin, ja sitten polvistumassa ja sanomassa: ”Oi, Jeesus, minä rakastan sinua.” Se on polttava Juudaksen teeskennelty suudelma. Pitää paikkansa. Ajatelkaa näitä asioita. Herätys on tulossa; näettekö?

145 Sinä saatat käyttää vihkisormusta, kyllä vain, mutta sinä et ole aviovaimo. Sinä saatat olla nainen; sinä saatat olla talon emäntä, mutta sinä et ole aviovaimo, jos sinä käyttäydyt sillä tavalla.

146 Etkä sinä ole todellinen kristitty, sinä et ole Kristukselle tarkoitettu tuote, jos sinä et rakasta Häntä kaikella sillä, mitä sinussa on.

147 Sillä, näytätkö sinä kauniilta vai et, ei ole väliä, sinä rakastat Häntä, ja sinä ilmaiset sen. Sitä se on, kun te tulette yhdeksi; kun Kristus ja Hänen seurakuntansa –. Ei seurakunnan [/kirkkokunnan] kautta, ei kasteen kautta, ei tunteiden kautta, ei minkään muun, kuin todellisen rakkauden kautta sinut on otettu Jumalan rinnasta silloin, kun Hänet haavoitettiin ja Hän osti sinut. Ja sinun rakkautesi ja sinun luotettavuutesi ja uskollisuutesi osoittavat, mitä sinä olet. Näettekö te, mitä minä tarkoitan? Vaikka sinä olisit täynnä pisamia, tai olisit…

148 Minulle on sama kampaako minun vaimoni hiuksiansa koskaan, käyttääkö hän kauniita vaatteita, tai ei ikinä… Siinä – hän olisi minun rakkaani. Minä ihailen häntä hänen uskollisuutensa takia, hänen siveytensä –. Se, mitä hän on, hän on sitä.

149 Kristittyinä miehinä ja naisina – sellaisina Jumala meidät näkee. Ei se johdu siitä, että me voimme käydä parhaassa seurakunnassa, tai pukeutua parhaiten, tai pääsemme sille ja sille kulmakunnalle, tai osaamme tehdä tätä, tai ajaa sillä, tai tehdä sitä tai tätä. Sillä ei ole tämän kanssa mitään tekemistä. Kyse on meidän ominaisuudestamme, uskollisuudesta ja rakkaudestamme Kristusta kohtaan; Kyse on *syntymästä*. Se siitä seuraa.

150 ”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kieltä, en olisi mitään. Vaikka minä syöttäisin köyhiä, vaikka antaisin omaisuuteni pois, vaikka

tekisin sitä ja tekisin tätä, en olisi mitään." Mitä Kristus välittää siitä, mitä sinä kykenet tekemään, ja mitä kaikkea te pystytte tekemään noin vain, jos tuota todellista, aitoa rakkautta ja uskollisuutta ei ole? Ajatelkaa sitä; voisitteko?

151 Tämä on pyhäkoulu, ja muistakaa, se on oppitunti teille. Olkaa sydämessänne – antakaa Kristuksen ottaa ensimmäinen paikka, kuten todellinen nainen tekee miehelleen. Kenenkään muun kädet eivät saa koskettaa häntä, mihinkään. Ei kukaan suutele, huolimatta siitä, miten hurmaavalta joku näyttää, hän kääntää päänsä pois. Hänellä on yksi rakkaus, ja se on tarkoitettu hänen aviomiehelleen. Juuri niin. Sillä, miten komea joku mies on, ja kuinka tyylikkäältä, ja silotelluilta hänen hiuksensa näyttävät, ja kuinka hyvin hän käyttäytyy, se ei merkitse mitään. Ei todella. Ei yhtään. Hän rakastaa aviomiestänsä ja häntä yksin hän rakastaa. Hän säästää kaikki hyveensä ja kaikki suudelmansa – ja rakkautensa ja kaiken aviomiehelleen ja yksin hänelle. Näettekö, mitä minä tarkoitan?

152 Ja te luovutte kaikesta maailman asioista huolimatta siitä, miten hyvältä ne näyttävät, miten kauniilta ne näyttävät ja miten ihastuttavalta ne näyttävät. Sinun hyveesi [/siveytesi] on se, millä on merkitystä.

153 Sitten sinä sanot: "Halleluja minä sain sen, koska minä tein tätä. Halleluja!" Sinulla on silti vielä pahaa sisua riittävästi taistella moottorisahaa vastaan. Kuulehan veli, Kristuksen arvostuksen saamiseen tarvitset luonnetta.

154 "Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kieltä, vaikka vuodattaisin verta molemmista käsistäni, vaikka huutaisin ja tanssisin Hengessä, vaikka söisin Jumalan Sanaa ja rakastaisin sitä, vaikka joisin siitä samasta hengellisestä Kalliosta kuin kaikki muutkin, vaikka taputtaisin käsiäni yhtä kovaa, kuin muutkin. Vaikka voin itkeä krokotiilinkyyneliä, vaikka voin tehdä kaikkea tätä, mutta jos minulla ei ole aitoa, todellista kristillistä siveyttä Kristusta kohtaan, sinä olisit vain helisevä vaski ja kilisevä symbaali." Paavali varoitti seurakuntaansa tästä – Korinton seurakuntaa, joka oli sotkeutunut kaikenlaisiin mielikuvitusjuttuihin.

155 Minä varoitan teitä, hyvät ystävät. Muistakaa, minun on vastattava teistä tuomiopäivänä, ja teidän verenne ei tule olemaan minun päälläni. Sillä, kuinka uskollisia te olette jotakin muuta kohtaan ei ole merkitystä, olkaa uskollisia Kristukselle! Muistakaa se, kun me rukoilemme.

156 Siunattu taivaallinen Isä, tässä asemassa, me tulemme nyt ja tunnus-

tamme kaikki vääryytemme. Oi, ole Sinä armollinen, armollinen Jumala. Ja me rukoilemme, että Sinä katsoisit meidän sydämiemme puoleen. Ja tänä hetkenä, meidän odottaessamme, kun päämme ovat painetut kohti maan tomua, katso vanhojen miesten sydämeen, vanhempien naisten puoleen, keski-ikäisten sydämeen, ja nuorien, vieläpä pienten lasten -. Ja tutkikaamme itseämme.

157 Me olemme lähestymässä tuota pyhää viikkoa, jolloin me vietämme pitkäperjantaita ja pääsiäistä – ylösnousemusta. Vaikka me olisimme olleet uskollisia seurakunnalle tämän vuoden, vaikka olisimme nauttineet ehtoollista, vaikka olisimme huudahdelleet – me olemme saattaneet tehdä monia asioita, mutta, oi Jumala, katso minun sydämeeni. Minä puhun itseni takia. Katso täällä, tänä aamuna minun sydämeeni ja näiden ihmisten sydämeen ja tutki meitä, Herra. Jos on jotakin, mikä ottaa Kristuksen paikan, oi Jumala, ota se pois. Jos se on laiskuutta, tai vain riittämättömyyttä, vaikka se olisi mitä, minä en tiedä, mutta Jumala, ota se meistä pois. Oi, me emme halua tulla karkotetuksi juuri nyt, tänä taistelujen aikana – Jumalan hylkäämänä ja tulla Hänen vihollisikseen.

158 Oi, Jumala, katso meidän sydämeenne. Tutki meidät Pyhällä Hengelläsi, ja suo meidän nähdä, tänä aamuna, onko meissä jotakin pahaa. Jos on, ota se pois, Isä. Me jätämme sen nyt alttarille, kävelemme pois, ja jätämme asian alttarille. Jos kyse on joutilaisuudesta, jos kiukusta, jos se on välinpitämättömyyttä, jos se on laiminlyömistä, mitä sitten onkin; jos kyse on vihasta, jos se on ilkeyttä, jos se on riidanhalu, vaikka se olisi mitä, oi Jumala ota se pois meistä tänään.

159 Ja näinä tulevina herätyskokouksina, suo, että me olisimme niin täynnä Sinun viehätysvoimaasi, niin että monet pelastuisivat – tässä pikkuisessa yhteisössä täällä, jossa me olemme ponnistelleet niin kovasti. Ensimmäinen herätyskokous, jonka olen pitänyt kymmeneen vuoteen. Siis, minä rukoilen, että Sinä antaisit meille tuon todellisen, aidon hengen meidän sydämeemme.

160 Ja ankkuroitukoot se sinne iäisyyteen saakka. Suo se, Herra. Pane meidät tutkimaan itsemme, meidät aviossa olevat ihmiset, siinä, miten me kohtelemme vaimoamme, kuinka uskollisia me olemme tai kuinka uskollisia meidän vaimomme ovat meille. Anna meidän saada sydämeemme, tänä aamuna se että, mitä me ajattelisimme, jos jotakin sellaista tapahtuisi meille meidän kodissamme; ja kääntäkäämme silloin kiintymyksemme Sinuun ja sanokaamme: "Oi Herra, ole minulle armollinen."

161 Voi, jos meidän vaimomme, vain ehkä kerran kuukaudessa, tulisi, ja panisi kätensä käteemme ja sanoisi: ”Kulta, minä rakastan sinua”, ja vain kävelisi pois, voi, kuinka se tuntuisikaan siltä, että hän laiminlyö minua, miten se tuntuisikaan siltä, että jotakin on vinossa. Ja, Jumala, kun, ehkä, kerran kuussa, tai ehkä kerran, kun me tulemme kokoukseen, me uhraamme pikkurukouksen. Voi, Sinä haluat meidän rakkautemme, kanssakäymistä meidän kanssamme kaiken aikaa, ja meidän suunnitelmamme ja meidän sydämemme ajatukset ja aivoitukset pysyisivät Sinussa. Suo se, Herra.

162 Voi, pidä meidän sydämemme niin kiinnittyneenä Sinuun, että maailman asiat näyttäisivät silmänlumeelta, ja täysin yhdentekeviltä. Suo se, Herra. Kuule meitä nyt ja siunaa meitä näiden kokousten seuraavassa osassa. Me pyydämme Kristuksen nimessä. Aamen.

163 Siis, Herra siunatkoon teitä oikein kunnolla. Ja, minä… anteeksi, olen käyttänyt vähän lisäminuutteja pyhäkoulun päättymisen jälkeen. Ja minä rukoilen, että Jumala siunaisi teitä. Minä en sano näitä asioita – nämä on otettu Jumalan Sanasta. Ne olivat meille esimerkeiksi. Ja nyt, katsohan, ystävä:

164 Miltä sinusta tuntuisi, jos tietäisit, että sinun vaimosi suudelma olikin petturin sellainen? Ajattele sitä. Tutki asiaa hetki. Mitä ajattelisitte?

165 Siis, kun te tulette Jumala tykö, petturinako? Älkää sitä tehkö. Ollaanpa realisteja. Sinun ei tarvitse ottaa vastaan tunnekuohuja; sinun ei tarvitse hyväksyä mitään muunlaista, kun koko taivas on täynnä aitoa todellista Jumalan rakkautta. Miksi ottaa korvike, kun voit saada aidon? Se on teitä varten. Nyt, siunatkoon Jumala teitä, kun minä luovutan kokouksen paimenellemme.

166 Älkääkä unohtako tätä viikkoa; siis, nämä herätyskokoukset ovat tälle yhdyskunnalle ja kaupunkien piirille täällä. Menkää puhelimeen ja soittakaa jollekulle, pyytäkää ihmisiä tulemaan. Me tulemme tekemään alttarikutsuja ja odotamme hyviä hetkiä, tällä viikolla, Herrassa.

167 Herra teitä kaikkia siunatkoon siihen asti, kunnes minä tapaan teidät ensi keskiviikkoiltana.